

L'OPINIÓ

Any V-Número 341
Preu: 10 cèntims

BARCELONA • Dijous, 7 de juliol de 1932

El dia que la República
hagi arribat a la seva ple-
nitud, cap Royo no podrà
asseure's al Parlament a
tractar de posar-lo en ridícul

UNA SESSIO MEMORABLE, AL PARLAMENT

L'odi a Catalunya, desfermat ahir per obra i gràcia dels Royo i els Fanjul, donà ocasió a què la justa indignació de Puig i Ferrer aixequés la Cambra contra els enemics de la República que pertorben l'obra de les Corts Constituents, i a què Ossorio i Gallardo, en una oració emocionadora i sostingut per totes les minories republicanes, condemnés durament els estanquers del patriotisme

La Cambra rebutjà un vot particular del radical Abad Conde, que pretenia llevar atribucions a la Generalitat, per 159 vots contra 84.—També rebutjà en votacions nominals tres vots particulars del frenètic Royo Villanova

PAIS DE MOMIES

Hi va haver un temps que la mòmia dissecada d'un senyor que havia presidit el Congrés dels Diputats, i que per una mena de miracle, després d'haver mort, continuava anant per aquest món pronunciant discursos, anunciava, tot d'una, que anava a parlar del problema de Catalunya. En arribar a aquest punt, la mòmia de Melquiades Alvarez, protagonista d'aquest miracle, se sentia tota sotragada de repent i queia estirada com un sac. La mòmia de Melquiades Alvarez havia caigut estirada com un sac dalt d'una pila d'escenaris i tabladors, cada vegada que començava a posar-se a la boca el problema de Catalunya. De seguida la recollí i la duien a la fonda on li feien una mica de massatge per a retornar-la al seu estat natural de mòmia parlant. El senyor Melquiades Alvarez, a còpia de fregues, obria aquells seus ulls d'ocell nocturn i després d'haver-se reposat uns quants dies de la sotragada, reprenia la seva funció i anunciava un nou discurs contra Catalunya.

La gent entesa que havia estat consultada, no hi entenia res. En realitat es tractava d'una lluita interior que s'estava llurant al dintre—naturalment—de la mòmia del senyor Melquiades Alvarez. La mòmia del senyor Melquiades Alvarez, veïllant pel seu prestigi de mòmia, que ha de conservar el seu encarament i fer-se digna d'una vitrina de Museu—perquè en cap Museu no hi seria acollida cap mòmia que trenqués irreverentment el seu silenci—se sentia vexada d'haver de parlar i d'haver de fer aquell paper tan trist d'exhibir-se a tall d'arrencaqueixals per les fires de poble, davant la boca badada dels pàgols que, com menys entenen el que els deien, amb més escàndol aplaudien. La mòmia del senyor Melquiades Alvarez lluitava terriblement per a conservar la seva mudeza, però l'esperit de l'ex-president del Congrés, que encara hi havia quedat a dins, àdhuc després de la mort, era més fort que la mateixa mòmia i els discursos no s'acabaven mai. Fins que venia un moment que quan l'esperit del senyor Melquiades Alvarez anunciava que anava a tractar del problema català, la mòmia, ferida en el seu amor propi, feia un esforç de flaquesa i feia callar l'estadant irreflexiu i imprudent que s'havia infiltrat dintre la massa cartilaginosa.

La mòmia del senyor Melquiades Alvarez era més intel·ligent que no pas ell i si ell no havia tingut inconvenient a fer el ridícul en la seva vida de carn i ossos, la mòmia no estava disposada a fer-lo en la seva vida com a tal. Va durar uns quants mesos que l'esperit del senyor Melquiades Alvarez no va poder aconseguir de poder parlar del problema català a través de la seva mòmia.

Però tot ve que s'acaba en aquest món, i la mòmia fou vençuda. El senyor Melquiades Alvarez vingué un dia que, després d'haver caigut una pila de vegades com un sac per aquests escenaris i tabladors, va aconseguir parlar del problema català. I els seus oients varen badar la boca més que mai, i varen aplaudir més que mai, perquè aquella veu de caverna que escolaven, exercia una suggestió una mica de l'altre món, quan pronunciava la paraula "soberania del Estado" i cada cop que anomenava "los separatistas", aquesta esse final tenia una cua que s'arrossegava i que els xurriacava l'esquena produint-los com una mena d'esgarripança.

Ara la mòmia del senyor Melquiades Alvarez és passejada de l'un a l'altre confi d'Espanya per abrandar el país contra Catalunya. Es presenta a les romeries, planta barraca a les fires en mig dels encantadors de serps de corral i de la muntanya i un cop té congregats uns quants badocs els explica, amb la mateixa suapeia amb què és explicat el horrible crim de Cuenca, totes les tragèdies i malvestats que el país passarà així que s'aprovi l'Estatut. Com que la mòmia que volia conservar el seu prestigi de tal, i no parlar, ha estat vençuda definitivament i ara ja parla de Catalunya impunement sense caure engravada, els discursos que l'esperit de Melquiades Alvarez engega, cada vegada s'allargassen més i els pàgols que els senten set quarts d'hora seguits, com diumenge passat a Múrcia, resten, després, en un estat de frenesi que ha començat a inquietar les autoritats sanitàries.

La mòmia del senyor Melquiades Alvarez no en té prou amb anar per les romeries i les fires pronunciant discursos, sinó que ara encara vol organitzar un plebiscit; un plebiscit en el qual l'espanyol que s'atrevisi a votar a favor de l'Estatut de Catalunya, seria dut a la presència d'aquelles conques buides que s'enfonsen a banda i banda d'aquell nas de cotorra de la mòmia de Melquiades Alvarez, i només per aquest sol fet d'haver estat dut a la seva presència ja no faria mai més res de bo en aquest món.

Es una mica trist per a Catalunya no poder combatre amb persones de carn i ossos i haver d'haver-se-les amb fantasmes, perquè els fantasmes no solament són invencibles, sinó que, a més a més, anulen completament el que tracta d'enfrontar-se'ls, i el deixen absolutament anihilat com si li haguessin clavat una punyalada a la medulla.

Aquest país n'és una mica perjudicat de mòmies. Després que morí el general Milans del Bosch, i ja una pila d'anys, els catalans haguérem d'aiguantar la seva mòmia al Govern civil una temporada llarga. Era cosa que feia angúnia. Anar al Govern civil, sobretot si era un vespre de llamps i trons, feia posar una mica la pell de gallina. Els passadissos d'aquella dependència oficial eren una mica foscos, i de sobte, tènue i lluminada per una bombeta de cinquanta bugies, apareixia la mòmia del general Milans del Bosch que arribava de l'altre món i feia declaracions explicant que el Primo de Rivera, el Barrera i el Martínez Anido ho feien tan bé. Si de tant en tant us allargava la mà, us hi quedava un tremolor quinze dies seguits i tardàveu, qui-sap-lo, a fer-la tornar al calor natural de l'home. Els companys que algun dia li havien acceptat un cigar, deien que el seu fum tenia una jarum de sofre florit que costava Déu i ajut treure-se-la del damunt. La mòmia del general Milans del Bosch va deixar el Govern civil de Barcelona i se'n va anar a Madrid, i ara l'hem retrobada en una fotografia allargant aquella mà cartilaginosa i freda de l'altre món, al general Cavalcanti, el qual marxava a guarir-se la seva tos al castell de Guadalupe.

A veure si els que creuen en els exorcismes ens poden treure del damunt aquest pesombre de les mòmies que circulen lliurement pel país i que tant de mal fan quan cauen damunt d'un nucli de gent sensible a les coses del Més Enllà.

JOAN PUIG I FERRER

La justíssima indignació del qual arrossegà, ahir, la Cambra republicana a pronunciar-se contra els monàrquics patrioters, catalanòfils, sembradors d'odi i de discòrdia

ENTRE DUES ILLES

Com acabarà el duel diplomàtic entaulat entre Thomas i De Valera? Hi ha un bon senyal. Ambdós adversaris perden terreny; s'acosten, abandonant cada vegada posicions que ells havien fet aparèixer com a definitives. De primer antuvi, el pagament de les anualitats dites agràries era, per a Mr. Thomas, una obligació indiscutible de l'Estat Lliure d'Irlanda. I un dret no menys indiscutible del mateix Estat era, segons Eamon de Valera, la supressió del dit pagament. Ara, tant el ministre irlandès dels Dominis com el president de l'Executiu irlandès accepten que la qüestió sigui sotmesa a un tribunal d'arbitratge. I com a senyal i garantia d'aquesta acceptació, el Govern d'Irlanda contintueix, amb els diners deixats de pagar, un fons que esperarà la decisió de l'àrbitre.

Falta determinar el caràcter del tribunal d'arbitratge, i en aquest punt sembla raonable que De Valera fes la primera passa d'avinença. Els anglesos volen considerar aquest afer com una qüestió interior de l'Imperi. Un irlandès no està, naturalment, obligat a acceptar aquest punt de vista imperial; però, altrament, De Valera no ha pujat pas al poder amb el mandat de separar Irlanda de l'Imperi britànic. Sembla que el que caldria mirar és si és possible de trobar dintre aquest Imperi un àrbitre capaç de decidir imparcialment entre Irlanda i la Gran Bretanya. Aquesta possibilitat ens sembla evident. De l'Àfrica del Sud al Canadà, voltant el món, ens sembla que es podrien trobar uns quants arbitradors que oferissin les suficients garanties.

Abans de saber la decisió irlandesa de constituir un fons a part amb els diners retinguts, Mr. Thomas havia presentat a la Cambra dels Comuns un projecte autoritzant el Govern a imposar una taxa d'un cent per cent a les importacions procedents d'Irlanda. La Cambra ha aprovat el projecte, i hom diu que el Govern irlandès prepara represàlies de la mateixa mena. Si aquests impostos duaners arriben a fer-se efectius, és possible que s'allunyi l'avinença que, en aquesta qüestió dels pagaments, semblava propera. Però potser l'amenaça de guerra tarifera precipitarà l'avinença que podrà deturar-la.

A. B.

Madrid, 6. — A les 4'10 s'obre la sessió de la Cambra, sota la Presidència del senyor Gómez Paracha.

Es llegeix i s'aprova l'acta de la sessió anterior. Al banc blau, el ministre de Justícia.

Des de la tribuna de secretaris el senyor Albornoze llegeix un projecte de llei. (Entran els ministres de la Governació i Treball.)

Ordre del dia.

SUPPLICATORIS REFUSATS

Es dona compte que han estat rebutjats els suplicatoris per processar els diputats senyors García Prieto, García Hidalgo, Rojo Balbontín, Egileor, Albar Robles i Alonso Gimeno, per la publicació de diversos articles periodístics.

Es llegeix un dictamen de la Comissió de Marina, creant la segona secció d'auxiliars tècnics dels serveis de drassanes.

L'ESTATUT

Es posa a debat l'article cinquè de l'Estatut de Catalunya.

El Sr. ABAD CONDE presenta un vot particular en ordre a aquest títol que diu així:

"En orden a los servicios telefónicos queda reservado al Estado el derecho de reversion de las líneas actualmente explotadas y las funciones de policía del servicio y la construcción y la explotación de las líneas de interés general. Las disposiciones del Estado relativas a la aptitud y capacidad del personal de Teléfonos y señalamiento de los títulos oficiales que los acrediten, serán de observancia en Cataluña."

"Las mancomunidades hidrográficas cuya acción se extienda a los territorios situados fuera de Cataluña dependerán exclusivamente del Estado."

L'apartat 10 es relatarà així:

"Régimen de espectáculos públicos."

L'apartat 13 es redactarà de la següent forma:

"Servicios de aviación civil y radiodifusión, salvo el derecho del Estado a coordinar los medios de comunicación en todo el país."

El Estado podrà inspeccionar los

servicios permanentes de radiodifusión y ejercerá la inspección de los que funcionan por concesión de la región."

El Sr. ABAD CONDE defensa el vot particular a l'audir i argumenta en el seu pro.

El senyor BELLO, en nom de la Comissió, refusa algun dels arguments del senyor Abad Conde. Afirmar que la Comissió no pot acceptar la part que es refereix als serveis que depenen de la Generalitat. La resta queda admesa en esperit. El Govern no pot acceptar allò que desglossa les atribucions concedides a la Generalitat en l'apartat 10 i que es refereixen al règim de Premsa, associació, reunió i espectacles públics. Pot acceptar-se en principi també allò referent a les mancomunitats hidrogràfiques.

El Sr. ABAD CONDE rectifica, insistint en les seves manifestacions.

El Sr. XIRAU demana que consti en acta el vot en contra de la minoria catalana en el que admet la Comissió de la proposició del senyor Abad Conde. (Presideix el senyor Bes-teiro.)

LA CAPACITAT POLITICA DE CATALUNYA ES UN FET INNEGABLE

El Sr. GUERRA DEL RIO es dol que no es facilitin al seu degut temps la guia de discussió per a la marxa dels debats.

El PRESIDENT DE LA CAMBRA diu que ja es facilita a secretaria a tots els diputats que ho solliciten.

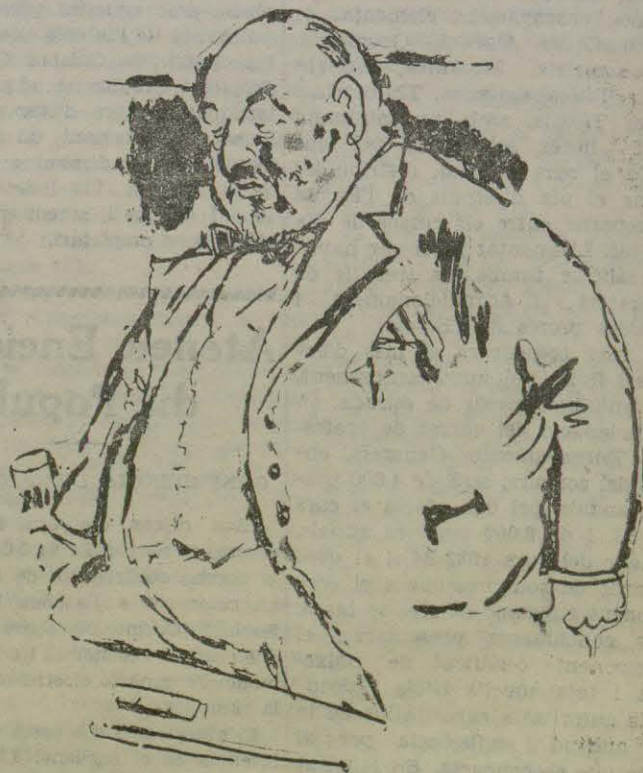
El Sr. GUERRA DEL RIO explica el vot de la minoria radical.

Occupar la presidència el senyor Bes-teiro.

El senyor LLUHI, per la Comissió, li contesta que l'autonomia regional que autoritza la Constitució espanyola, no és solament administrativa, sinó política, i el senyor Guerra del Rio ha tractat d'eliminar tota la part política de l'autonomia.

A la Constitució es parla de la capacitat política i administrativa de les regions que demanin el règim d'autonomia i ningú pot negar la capacitat política a Catalunya.

(Segueix a la pàgina 8).

EL SENYOR OSSORIO I GALLARDO

que trobà l'expressió noble i emotiva de desreuge als diputats catalans ojeos